

77. Politianmeldelse 2: Det store cover-up

Økonomisk kriminalitet bliver ikke mindre alvorlig af, at det lykkes for svindlerne at slippe af sted med deres numre i årevis. Det er *altid* dommernes opgave at håndhæve loven. De skal ikke dække over de svindlere, der er afsløret, og de skal slet ikke hjælpe dem aktivt, men det gjorde dommerne, da FDV overfaldt Laserdisken.

It's not the crime, it's the cover-up

Dette citat er fra Watergate-skandalen og i tråd med Karl Carstens holdning til korruption: Det er ikke selve forbrydelsen, der er det værste, men det, at der dækkes over den.

I forordet pointerede jeg, at Johan Schlüter ikke er mit største problem. Han er "blot" et antisocialt menneske, der ikke kan skelne mellem sandt og falskt. Sådanne mennesker eksisterer i alle samfund, men i civiliserede samfund beskytter vi os mod dem med regler, love, politi og domstole.

Her knækker tråden. Med stigende forbløffelse har jeg oplevet en utrolig vilje fra dommernes side til at hjælpe Johan Schlüter. Blindt efterkommer de FDV's ønsker uden den mindste respekt for lovgivningen eller faktiske forhold. Det har været et problem fra den første dom i 1993 til den seneste i 2016. Dommernes automatiske støtte til monopolerne er et regulært samfundsproblem.

Dommernes cover-up af FDV's kovending og overfaldet på Laserdisken

For overtrædelse af straffelovens § 155 i forbindelse med FDV's bagholdsangreb på mig og min virksomhed den 29. november 2005 og det efterfølgende cover-up af formalitetsfejlen og fastholdelse af en konkurrencebegrænsende fortolkning af regional konsumtion anmeldes retsassessor Dorete Bager og dommerne Eskild Jensen, Torben Geneser, Peter Buhl, Helle Dietz, Kurt Rasmussen, Sophia van Binsbergen, Kristian Petersen, Stig Glent-Madsen, Jens Nørtved, Lene Holm Trøst, Hans Esdahl, Mette Langborg, Dot Buchtrup, Iver Iversen, Erik P. Bentzen, John Lundum, Chr. Bache, Rikke Foersom og Niels Klitgaard til politiet.

Disse dommere har i stedet for at iagttage de faktiske forhold og bedømt dem i henhold til lovgivningen hjulpet FDV med at påføre mig betydelige tab i form af værditab for mine beslaglagte film. Chikanesagerne, der burde være undgået, har påført mig unødvendige omkostninger til juridisk bistand og ført til en betydelig forringelse af mine konkurrencemuligheder. Dertil kommer, at dommerne på groft manipuleret grundlag dømte mig til at betale erstatning til FDV.

Forløbet er nærmere gennemgået og dokumenteret i kapitlerne 56-64.

§ 155. Misbruger nogen, som virker i offentlig tjeneste eller hverv, sin stilling til at krænke privates eller det offentliges ret, straffes han med bøde eller fængsel indtil 4 måneder. Sker det for at skaffe sig eller andre uberettiget fordel, kan fængsel indtil 2 år anvendes.

Straffelovens § 155

Dorete Bager, fagedforretningen (kapitel 56)

Dorete Bager burde have taget konflikten i opløbet. Hun kendte mig i forvejen og demonstrerede senere samme dag, at hun havde så meget tillid til mig, at hun lod mig opbevare de beslaglagte film. Hun burde have holdt et retsmøde og taget mod brevet til Niels Bo Jørgensen og Østre Landsrets forelæggelseskendelse. Så kunne hun have sagt til Lars Segato: "Jeg foreslår, du forbyder Laserdisken at parallel-importere. Så må vi se, om hr. Pedersen holder løftet, og ellers må vi mødes igen. Jeg kan alligevel ikke gribe ind, før EU-Domstolens dom foreligger."

Det er dommernes opgave at sikre, at bevissikringer er nødvendige, men hun henviste bare til, at jeg ville komme til orde i justifikations sagen. Hun lagde ikke skjul på, at hun følte sig nødsaget til at reagere på grund af rekvirenternes navne.

1. Hun undlod at undersøge, om der var grundlag for at fravige hovedreglen om at varsle rekviritus. Hun bedømte ikke risikoen for, at jeg ville flygte og destruere mine regnskaber, hvis der blev holdt et retsmøde først.
2. Allerede på det forberedende retsmøde, hvor jeg ikke var til stede, lovede hun FDV's advokat Lars Segato at gennemføre bevissikringen.
3. Hun afviste anmodningen om et retsmøde, og hun afviste at tage hensyn til de dokumenter, jeg udleverede til hende.
4. Hun gav mig ikke lejlighed til at drøfte FDV's rekviritus med en advokat. Hun ville ikke vente på Anders Hjulmand, men meddelte derimod, at hans tilstedeværelse var ligegyldig, fordi hun allerede havde besluttet sig.
5. Hun overtrådte kravet om, at et retsmøde skal være offentligt. Det stillede mig i en vanskelig situation, da hun senere glemte, at hun havde beslaglagt mine film og forbudt mig at returnere dem til mine leverandører.
6. Hun burde have reageret på Østre Landsrets forelæggelseskendelse. En af landsretten anerkendt tvivl om gyldigheden af regional konsumtion burde have fået den konsekvens, at fagedforretningen blev udsat.
7. Hun beslaglagde mine film, uden at der var et formål med beslaglæggelsen.

Eskild Jensen, forberedelsen af kæremålet (side 794)

Eskild Jensen er ansvarlig for, at sagen eskalerede, men også han havde så meget forhåndssympati for FDV's advokater, at han blindt opfyldte deres ønsker uden at tænke sig om et øjeblik. Han traf den famøse afgørelse den 30. marts 2006.

1. Det passer ikke, at der ikke er hjemmel til at tillægge kæremål opsættende virkning. Han burde vide det, da han selv havde gjort det før (side 294), og det fremgår klart af landsrettens egne vejledninger og af det særlige udvalgs bemærkninger til bevissikringsreglerne (side 786).
2. Jeg havde bedt om at føre vidner og afgive forklaring, så allerede derfor var betingelserne for en mundtlig forhandling opfyldt. Der var intet retsmøde før bevissikringen, så hvornår skulle jeg så have chancen for at blive hørt? Det viste sig senere, at dommerne heller ikke læste mine skriftlige indlæg.

Eskild Jensen, Torben Geneser og Peter Buhl, kæremålet (side 796)

Det overordnede problem er, at de end ikke læste mine indlæg, men blindt troede på Lars Segatos løgn om, at jeg parallelimporterede ud fra en tro på, at loven var ugyldig. Foranlediget af den løgn begik de en fejl til, da de udsatte kæremålet på EU-Domstolens afgørelse i stedet for at ophæve og udsætte fogedforretningen.

1. Ifølge retsplejelovens § 502 skulle fogedforretningen ophæves og udsættes ligesom Dorete Bagers forrige fogedforretning (side 747).
2. De tillod kun FDV at kommentere EU-Domstolens dom før kendelsen.
3. De læste tilsyneladende ikke mine skriftlige indlæg. Mine synspunkter og de fakta, de er støttet på, er ikke gengivet i kendelsen. Dommerne forholdt sig hverken til FDV's kovending om lovens fortolkning, mine breve til FDV eller mine foranstaltninger til at undgå forbudt parallelimport. Dette anbringende støttes også på det forhold, at de end ikke kommenterede min skriftlige vidneforklaring om ejerforholdene i relation til formalitetsfejlen.
4. De udtalte sig om noget, de ikke havde mulighed for at vide noget om, da de fejlagtigt afviste, at mine film var beslaglagt. De havde hverken været til stede eller talt med nogen, der havde været til stede. Muligvis løj de med vilje, for beslaglæggelsen var klart beskrevet både af mig og af Lars Segato f.eks. i FDV's svarskrift den 24. januar 2006 (side 906).

Helle Dietz, justifikationssagens del 1 (kapitel 58, side 798-801)

Niels Bo Jørgensen havde klokket i det, da han skrev rekvisitionen til fogedretten og angav Laserdisken ApS som rekvisitus. Spørgsmålet om "rette sagsøgte" blev udskilt til særskilt behandling. FDV opfattede det sådan, at det skulle undersøges, om jeg var omfattet af den sag, der var anlagt mod Laserdisken ApS (side 799). Det afviste dommer Henrik Bjørnager Nielsen, og FDV accepterede (side 800). Så kom Helle Dietz på banen og rakte uventet FDV en hjælpende hånd, idet hun gik med til at give mig skylden for Niels Bo Jørgensens sjuskefejl.

1. Hun så bort fra, at der var informeret korrekt både på hjemmesiden og på fakturaen om Laserdiskens indehaver. FDV rådede over alle de nødvendige oplysninger til at udfylde rekvisitionen og stævningen korrekt.
2. Hun respekterede ikke min ret til at undlade at inkriminere mig selv.
3. Hun anerkendte ikke, at jeg informerede om ejerforholdene i kæremålet og derved gav landsretten mulighed for at stille mig spørgsmål herom.
4. Hun respekterede heller ikke forhandlingsprincippet, men bebrejdede mig, at jeg ikke havde gjort indsigelse i kæremålet, men "kun" i svarskriftet, som det er angivet i retsplejelovens § 351.
5. Hun agerede kort sagt, som om det var min pligt at redde Dorete Bager og FDV under en fogedforretning, som de havde valgt at gennemføre uden at varsle mig og uden et retsmøde, hvorved de selv afskar mig fra muligheden for at få kendskab til fejlen på det tidspunkt. Mere kaffask bliver det ikke!

Helle Dietz, justifikationsagens del 2 (kapitel 58, side 802-808)

Helle Dietz' deldom ændrer naturligvis ikke det faktum, at jeg ikke var omfattet af retssagen mod Laserdisken ApS, men i deldommen tog hun ikke stilling til, om der var grundlag for at foretage en bevissikring mod anpartsselskabet, så vi måtte i retten igen. Som FDV opfattede sagen, var den tabt, da Henrik Bjørnager Nielsen afviste, at jeg var trådt ind i retssagen mod Laserdisken ApS, men det var blevet kompliceret efter Helle Dietz' deldom, hvor hun gav mig skylden for FDV's fejl. Egenkapitalen var brugt til juridisk bistand, men jeg kunne ikke tvinges til at kaste flere penge i foretagendet, så for mig gjaldt det om at få sagen lukket så simpelt som muligt. Jeg nøjedes med at gøre gældende, at uanset hvad krænkelserne måtte være, kan en bevissikring mod selskabet ikke begrundes af bilag, der overhovedet ikke vedrører selskabet. Ikke et eneste bilag vedrørte Laserdisken ApS.

Helle Dietz lagde uden videre til grund, at lagerudsalget havde krænket FDV's rettigheder, og hun accepterede både, at det bevissikrede materiale blev fremlagt som nye bilag, og at de kunne benyttes til at begrunde bevissikringen!

1. Helle Dietz tilsidesatte princippet om retsgyldig grund. Hun lod materiale, der ikke begrundede anmodningen, men som hidrørte fra den gennemførte bevissikring, retfærdiggøre selvsamme bevissikring.
2. Selvom spørgsmål om lovfortolkning, erstatningsgrundlag, ansvar, culpa og tabsbegrænsning ikke havde været behandlet i sagen, lagde Helle Dietz til grund, at FDV's rettigheder var krænket, så en bevissikring var nødvendig for FDV's opgørelse af et erstatningskrav mod Laserdisken ApS.

Kurt Rasmussen, Sophia van Binsbergen og Kristian Petersen, ankesagen

Jeg ville forfølge det principielle spørgsmål, om en ransagning kan begrundes i det selvsamme materiale, der fremkommer ved ransagningen. Jeg mener, at der skal være en retsgyldig grund, inden man går i gang med en ransagning.

I ankesagen nedlagde FDV påstand om erstatning. Samme påstand var afvist i byretten, hvor vi ikke havde drøftet lovfortolkning, erstatningsgrundlag, ansvar, culpa og tabsbegrænsning, hvilket var nødvendigt for at tage stilling til påstanden. Selvom ankesagen således fik en helt anden karakter, tillod dommerne påstanden, men det var i virkeligheden et påskud for at sabotere sagen. Hverken FDV eller dommerne realitetsbehandlede disse spørgsmål, da det kom til stykket (side 809).

1. Dommerne løj om ankesagens indhold. Den vedrørte alene det principielle spørgsmål om retsgyldig grund, og det var uafhængigt af, om hovedsagen oprindeligt vedrørte ophavsret, narkotika, ulovlige våben eller andet.
2. De foretog en vild kovending i forhold til behandlingen af mig i sagen om udlejning (side 401), og de gik direkte imod princippet om nye påstande i en ankesag (side 809). Det ændrede sagen så meget, at jeg måtte opgive. Det antages at være formålet, da dommerne ikke afsatte tid til forberedelse af FDV's påstand overhovedet, og da FDV straks efter frafaldt påstanden.

Dorete Bager, reparationssagen (kapitel 59)

Justifikationssagen mod Laserdisken ApS afklarede et vigtigt spørgsmål i forhold til mig: Jeg var *ikke* omfattet af kendelsen mod Laserdisken ApS. Bevissikringen af mine regnskaber var således sket uden den fornødne retskendelse, og der var ikke anlagt sag mod mig inden for de 4 uger, som retsplejeloven kræver.

Ifølge retsplejelovens § 653 c, stk. 1, skal fogedretten således efter anmodning fra rekvisitus tilbagelevere beslaglagte genstande og dokumenter, og det under undersøgelsen fremkomne kan ikke anvendes som bevis for krænkelse. Jeg bad via advokat Henrik Karl Nielsen om at få materialet udleveret (side 797).

En lovlydig dommer ville have efterlevet lovens krav, hvorefter FDV kunne få den nye fortolkning og medlemmernes krav mod mig prøvet under en almindelig retssag, men Dorete Bager indkaldte i stedet til et møde den 11. december 2006.

1. Hun undlod at tilbagelevere det ulovligt bevissikrede materiale til mig, men omgik retsplejeloven med en ny retrospektiv kendelse om bevissikringen.
2. Hun udleverede det ulovligt bevissikrede materiale til advokat Lars Segato med den besked, at det er uden betydning, om kendelsen vedrører mig eller anpartsselskabet, når jeg ejer begge dele. Hun gjorde det vel vidende, at der verserede en justifikationssag, der ville afgøre det spørgsmål.
3. Hun manipulerede med Johan Schlüters udtalelser til Kulturudvalget ved at ændre fortolkning 1 til fortolkning 2 i hendes gengivelse (side 823).
4. Hun tillod FDV at fremlægge et nyt bilag på selve retsmødet. Derved gav hun dels FDV en mulighed, jeg ikke havde fået under den første fogedsag, og dels fratog hun mig muligheden for at forholde mig kvalificeret til det. FDV havde planlagt bilaget i dagevis, men gemte det til selve retsmødet i håbet om at tage mig på sengen i forbindelse med den nye strategi.
5. Hun løj om mit svar på spørgsmålet om *101 Dalmatians II*, da jeg specifikt afviste at være i position til at udtale mig om, hvad FDV har rettigheder til. Uden dokumentation lagde hun til grund, at et af FDV's medlemmer havde danske rettigheder til filmen *101 Dalmatians II* på det tidspunkt.

Stig Glent-Madsen, Kristian Petersen og Jens Nørtved, reparationssagen

De tre dommere i kæremålet kunne let have standset forfølgelsen af mig, men de valgte at hjælpe FDV med direkte løgne og ved at se bort fra lovgivning og fakta.

1. De løj direkte om mine meddelelser om ejerforholdet (side 826).
2. De tillagde det afgørende betydning, at jeg ikke inkriminerede mig selv.
3. Iagttagelse af mine anbringender havde ført til et andet resultat: Dommerne burde f.eks. have respekteret Grundlovens § 72 og retsplejelovens § 653 c.
4. Min parallelimport var ophørt, og FDV havde anerkendt dette i en proceserklæring. For landsretten var det godtgjort, at forbudt-programmet virker, og at *101 Dalmatians II* blev opfanget af programmet, og at filmen blev sat til salg, fordi FDV ikke længere havde danske rettigheder til den.

Lene Holm Trøst, reparationssagen (kapitel 61, side 845-848)

Som den første af mange dommere underkendte Lene Holm Trøst sin kollega Ole Høyers kendelse om det principielle i lovforklning af EU-ret, selv efter at FDV havde bekræftet, at sagen vedrører lovens fortolkning, og landsretten havde afvist retssagen mod Kulturministeriet om lovens fortolkning med henvisning til, at det spørgsmål bør afgøres i en sag mellem mig og rettighedshaverne.

Da hverken byretten eller landsretten har kompetence til at ændre den praksis, FDV og IFPI med succes havde etableret efter lovændringen i 2002, gjorde hun det umuligt at få løst den centrale strid om lovforklning.

1. Hun underkendte Ole Høyers kendelse om lovforklningens principielle karakter, selv efter at lovforklning var blevet et tema i retssagen.

Hans Esdahl, reparationssagen (kapitel 61, side 851-855)

Som sættdommer var Hans Esdahl alene fokuseret på at opfylde FDV's ønsker. Intet tyder på, at han overhovedet læste mine processkrifter. I hvert fald gengav han mine synspunkter ukorrekt i retsbogen, og da jeg protesterede, gav han mig et advokatpålæg, som han misbrugte til at dømme mig som udeblevet.

1. Han afviste en hensigtsmæssig tilrettelæggelse af sagen, alene fordi FDV foretrak at blande alting sammen.
2. Han underkendte også Ole Høyers kendelse, så det fortsat var umuligt at få det principielle spørgsmål om lovens fortolkning behandlet i sagen.
3. Han løj om min opfattelse af, hvad sagen grundlæggende drejer sig om. På intet tidspunkt anerkendte han, at FDV havde anlagt sagen ved fogedretten for at fjerne tvivl om, at kendelserne mod Laserdisken ApS omfattede mig. Det er min opfattelse, at sagen grundlæggende drejede sig om at undgå de konsekvenser, som formalitetsfejlen burde have medført.
4. Han gav mig advokatpålæg uden at have talt med mig forinden og uden at udpege, hvad han fandt uklart i mine processkrifter.

Mette Langborg, Dot Buchtrup og Iver Iversen, reparationssagen

Jeg lægger ikke skjul på, at disse tre dommers adfærd er den direkte årsag til, at jeg begyndte at skrive *Den skjulte korruption*. Efter en omhyggelig gennemgang af skriftlig dokumentation med oplæsning i retten og oplæsning af de skriftlige vidneerklæringer kan dommerne ikke undskylde sig med, at de ikke vidste bedre. Det faktiske forløb og den relevante lovgivning var omhyggeligt gennemgået i de tre dage (kapitel 61). Dommernes løgne og manipulationer var bevidste.

Det bør være en skærpende omstændighed, at der er tale om dommere. Det er en central del af vores demokratiske samfund, at der er tillid til domstolssystemet. Vores demokrati bygger på, at vi kan stole på, at dommerne iagttager loven og de faktiske omstændigheder, når de afsiger dom, og ikke direkte lyver for at hjælpe vennerne. Den følgende oprensning er blot eksempler. Der henvises til kapitel 62.

1. Mette Langborg underkendte også Ole Høyers kendelse, og alt tyder på, at det var for at blokere for en autoritativ undersøgelse af lovens fortolkning.
2. De tre dommere undlod at fastslå tidspunktet for bevissikringen i dommen.
3. De ignorerede FDV's konstruerede tvist, der lå bag overfaldet (kapitel 76).
4. De manipulerede med korrespondancen mellem Torben Steffensen og mig.
5. De havde ingen grund til at betvivle, at jeg ville overholde mit løfte til FDV.
6. De så bort fra det faktum, at jeg indstillede parallelimporten i 2005.
7. De ændrede Thomas Schultz' vidneforklaring (side 881), idet han direkte afviste, at SF Film havde et problem med mig. Han havde intet kendskab til prøveköbet, der slet ikke vedrørte titler fra SF Film (side 884).
8. De undlod at undersøge, om mine film var beslaglagt. De henviste blot til fogedrettens foreløbige afgørelse. Efter en demonstration bekræftede de, at de forstod Dorete Bagers problem med at gennemføre beslaglæggelsen.
9. De lod rettighedshaverne få en ugrundet berigelse med dobbeltbetaling for filmene, da vederlag allerede var inkluderet i filmenes salgspris.
10. De gik imod retspraksis med fortolkningen af retsplejelovens § 642, nr. 3.
11. De anvendte materiale, der var tilvejebragt i strid med Grundlovens § 72, og som ifølge retsplejelovens § 653 c ikke kan anvendes som bevis. De løj om tidsfristen i retsplejelovens § 653 c.
12. De ignorerede Johan Schlüters fortolkningsbidrag til Kulturudvalget, men foregav i stedet, at det var min fortolkning. De besluttede egenhændigt, at regional konsumtion går ud på at opdele EU med FDV som eneheriker i Danmark. De så bort fra EU-institutionernes fortolkning.
13. Det faktum, at jeg ikke fastholdt de selvstændige påstande om fortolkning, blev brugt som begrundelse for, at FDV's rettigheder måtte være krænkede!

Erik P. Bentzen, ankesagens forberedelse (side 885-887)

Byretsdommerne kom uden om det centrale spørgsmål om lovfortolkning, alene fordi min opfattelse ikke var udtrykt i separate påstande. Derfor var jeg nødt til at nedlægge påstandene i ankesagen og herunder gøre opmærksom på landsrettens pligt til at forelægge fortolkningsspørgsmålene for EU-Domstolen.

1. Erik P. Bentzen afviste de påstande, der vedrører ophavsmandens identitet og forholdet mellem konsumtion og EU's konkurrenceregler (side 888).

John Lundum, ankesagens forberedelse (side 888-889)

John Lundum fortsatte i samme stil. Han ville ikke have noget undersøgt. Sagen skulle ikke forelægges for EU-Domstolen, og den skulle ikke engang forberedes.

1. John Lundum afviste at forelægge fortolkningstvisten for EU-Domstolen.
2. Han afviste et forberedende retsmøde, hvor FDV bl.a. kunne redegøre for, hvorfor de havde ventet næsten tre år med at reagere, og hvorfor de havde anlagt sagen mod Laserdisken ApS.

Chr. Bache, Rikke Foersom og Niels Klitgaard, ankesagen (side 891-908)

Det var på forhånd klart, at ikke ti vilde heste kunne få dommerne til at pille ved FDV's grundlæggende ønsker om fortolkning, forbud og erstatning. Det var ligesom i Dreyfus-affæren, hvor Picquart fandt den rigtige spion og beviste Dreyfus' uskyld, men generalstaben mente, at indrømmelse af fejlen kunne skade hærens troværdighed. Disse danske dommere tænkte på nøjagtig samme måde.

En (næsten) enig dommerstand nægter fortsat hårdnakket, at det var en fejl at stole blindt på Johan Schlüter, da han etablerede FDV's og IFPI's monopolstatus i Danmark. Dommerne vil hellere straffe mig end spare den danske befolkning for de økonomiske og kulturelle konsekvenser af en restriktiv og ulovlig fortolkning af regional konsumtion.

Mit primære formål med ankesagen var via det udførlige påstandsdocument og de fem appendices at sikre dokumentation for dommernes manipulationer for eftertiden. For Procesbevillingsnævnet gennemgik jeg 78 "fejl". Her vil jeg nøjes med at nævne et repræsentativt udvalg.

1. Chr. Bache, Rikke Foersom og Niels Klitgaard tog spørgsmålet om regional konsumtion i egen hånd og afviste at forelægge sagen for EU-Domstolen, selvom det var en ankesag om fortolkning af EU-ret. De besluttede selv, at FDV også skal kunne kontrollere *andre* licenshaveres udgivelser.
2. De manipulerede mit grundlæggende og gentagne anbringende om, at FDV ikke repræsenterer ophavsmanden, helt ud af sagen.

Det bemærkes, at dokumentet, som Peter Schønning gav til Chr. Bache under domsforhandlingen, ikke engang var min advokats begrundelse for at udsætte anbringendet om "rette sagsøger", men Hans Esdahls *udlægning* af det. Jeg afviste i retten, at jeg havde bemyndiget min advokat til at droppe den opfattelse, jeg havde udtrykt både i de nedlagte påstande, i det nye anbringende (side 886) og i rykkeren halvandet år senere (side 890).

Dommerne var så store kujoner, at de ikke engang turde forholde sig til anbringendet, men manipulerede med min holdning for at undgå det.

3. De løj om Thomas Schultz' vidneforklaring trods en skriftlig berigtigelse.
4. De ændrede indholdet af retsplejelovens § 653 c, så tidsfristen ikke løber fra datoen for bevissikringen, men fra datoen for kendelsen. De blæste ved den lejlighed på Grundlovens krav om en retskendelse før bevissikringen. De censurerede anbringendet helt ud af dommen og konkluderede, at man sagtens kan vente med en retskendelse til lang tid efter bevissikringen.
5. I strid med retsplejelovens § 338 fandt de egenhændigt på en undskyldning for at lade FDV slippe for at erstatte de beslaglagte film. Det bemærkes, at loven hverken tillader beslaglæggelse hos rekvisitus eller hos tredjemand med pression for øje eller som en alternativ form for arrest.
6. De løj om parallelimporten, der var indstillet i 2005 uden betingelser, der ikke for længst var opfyldt, hvorfor fogedforbuddet i 2007 intet ændrede.